

РЕШЕНИЕ

№ 5164

гр. София, 07.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 30.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2878** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.64, ал.7 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на П. Д. В. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 4, чрез адв. А. А., срещу Разпореждане от 14.03.2020 г., издадено от Р. В. Д. на длъжност полицаи при 08 РУ-СДВР, с което на основание чл.64, ал.3 ЗМВР му е разпоредено да не се извършват строително-ремонтни дейности в почивни дни, да се спазва Наредба № 1 на СО, да не се нарушава обществения ред и да се спазват законите на Република България.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради неправилно приложение на материалния закон и липса на мотиви. Сочи противоречие с текста на Наредбата за обществения ред на територията на Столична община (СО) и нарушено право на защита поради липса на яснота относно конкретна нарушена правна норма и конкретно вменено задължение. Претендира се отмяната на акта и присъждане на разноски на основание чл.38, ал.1, т.3, предл.2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

Ответникът Р. В. Д. – полицейски орган при 08 РУ – СДВР, оспорва жалбата в писмени бележки от 30.09.2020 г. и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

При комплектуване на административната преписка е изпратено единствено

оспореното разпореждане от 14.03.2020 г., издадено от Р. В. Д. в изпълнение на правомощията му по чл.64 ЗМВР по охрана на обществения ред. С него на П. Д. В. е разпоредено на да не извършва строителни и ремонтни дейности в почивни дни, да спазва Наредба № 1 на Столична община, да не нарушава обществения ред и да спазва законите на Република България.

Оспореният акт е връчен на 14.03.2020 г. и оспорен с жалба от 19.03.2020 г., поради което следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваното разпореждане е издадено на основание чл.64 ЗМВР в изпълнение на правомощията на полицейския орган по охрана на обществения ред. Въпреки, че приложеното към молба на ответника от 30.09.2020 г. удостоверение за заемана длъжност в СДВР не касае ответния полицейски орган, за съда не е налице основание за съмнение в отбелязването в акта, че Р. В. Д. заема длъжност полицаи в 08 РУ на СДВР. Това го определя като полицейски орган по смисъла на чл.57, ал.1 ЗМВР, на когото е вменено осъществяване на дейностите по чл.6, ал.1, т.1-3, 7 и 8 ЗМВР. Доколкото опазването на обществения ред е сред основните цели на дейността на МВР съгласно чл.2, ал.1 ЗМВР, съдът приема, че оспореното разпореждане е издадено от компетентен административен орган в изпълнение на вменените му задължения по опазване на обществения ред. Същото задължение произтича за полицейския служител и от чл.12, т.3 от Наредбата за обществения ред на територията на Столична община.

Оспореният акт страда от пороците по чл.146, т.2, т.3 и т.4 АПК – липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. В нарушение на чл.59, ал.2, т.4 АПК и чл.64, ал.5, т.3 и т.4 ЗМВР в разпореждането липсва отбелязване на фактически основания за издаването му, конкретна нарушена правна норма и разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението. Пълната липса на описание на установеното на място противоправно поведение пречатства, както правото на защита на засегнатото лице, така и възможността на съда да извърши контрол за законосъобразност на акта. В него не е посочено къде е извършено нарушението и в какво се изразява то. В тази връзка напълно недостатъчно е посочването „да не извършва строително-ремонтни дейности в почивни дни“, а отбелязването „да спазва Наредба № 1 на СО“ е неправилно, тъй като няма издадена такава наредба.

Коректното наименование на нарушения нормативен акт е Наредба на СОС за обществения ред на територията на СО (Наредбата). Съгласно чл.2, ал.1 от Наредбата на територията на СО се забранява създаването на шум, предизвикан от домашни дейности и от съседи в жилищни сгради, включително за религиозни, политически, производствени, промишлени, строително-монтажни и ремонтни дейности в работни дни в периода от 22.00 до 08.00 часа и от 14.00 до 16.00 часа. Според чл.2, ал.2 - в почивните дни дейностите по предходната алинея, създаващи шум, са забранени, освен в случаите на съгласие на засегнатите обитатели. Разпоредбата на чл.3, т.7 от Наредбата забранява извършването на строително-монтажни работи (СМР) изразяващи се в разбиване на бетон, взривни работи, удари с чук, пробивни дейности, рязане с ъглошлайф, точене на инструменти, фрезование, пясъкоструйно или

шлайфъчно почистване с високо налягане, използване на хеликоптери за строителни работи, биене със земекопни машини, откътрване на залепнал материал по кофата на багера, къртачни и подобни на къртачните дейности на строежи, попадащи в жилищни и смесени многофункционални устройствени зони или на техните граници, в периода от 22.00 до 08.00 часа в работни дни, както и в периода от 21.00 до 09.00 часа и от 14.00 до 16.00 часа в празнични и почивни дни.

Очевидно целта на нормативната уредба е опазване на обществения ред на територията на СО и охрана правата на другите обитатели срещу създаване на шум, включително от СМР. Ето защо пълното описание на противоправното поведение (в какво се изразяват установените на място СМР, в какъв времеви период са извършени, вкл. данни са лицето, подало сигнал за нарушение, което на основание чл.171, ал.1 АПК може да бъде разпитано като свидетел пред съда) е особено съществено, както за издаване на акта в установената форма по чл.64, ал.5, т.3 ЗМВР, така и за възможността да се провери неговата материална законосъобразност. В конкретния случай, допуснатото нарушение на законоустановените изисквания за форма на акта (чл.146, т.2 АПК) са довели и до други основания за незаконосъобразност – съществено процесуално нарушение на правото на защита на лицето да разбере вменените му с акта задължения, респ. да организира защитата си (чл.146, т.3 АПК) и неправилно приложение на материалния закон (чл.146, т.4 АПК). Липсата на описание на нарушението препятства извод за извършено конкретно нарушение на Наредбата на СОС за обществения ред на територията на СО, вкл. цитираните правила на чл.2, ал.1 и ал.2 и чл.3, т.7. В оспореното разпореждане недопустимо не е посочена конкретна нарушена правна норма на Наредбата за обществения ред на територията на СО. Общото отбелязване „да не се нарушава обществения ред и да се спазват законите“ не е достатъчно за мотивиране на акта от правна страна, респ. за материалната му законосъобразност.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК обжалваното разпореждане следва да бъде отменено.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат сторените в настоящето производство разноски – за държавна такса и адвокатско възнаграждение. Видно от представения договор за правна защита и съдействие от 17.03.2020 г. адвокатско възнаграждение е договорено на основание чл.38, ал.1, т.3, предл.2 ЗА. Съгласно чл.38, ал.2 ЗА в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Минималният размер на адвокатското възнаграждение по чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 400 лв., върху който размер на основание пар.2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. се дължи ДДС в размер на 80 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Д. В. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 4, чрез адв. А. А., срещу Разпореждане от 14.03.2020 г., издадено от Р. В. Д. на длъжност полицаи при 08 РУ-СДВР, с което на основание чл.64, ал.3 ЗМВР му е

разпоредено да не се извършват строително-ремонтни дейности в почивни дни, да се спазва Наредба № 1 на СО, да не се нарушава обществения ред и да се спазват законите на Република България.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. Д. В. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 4, чрез адв. А. А., разноси в размер на 490 лв., в това число 10 лв. държавна такса и 480 лв. адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: